

Παρουσιάζω για πρώτη φορά δουλειά μου.
Γεννήθηκα στην Αθήνα το 1950.
Ζωγραφίζω από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου και τέ-
λειωσα την Σχολή Καλών Τεχνών το 1973.
Οι πρώτοι δάσκαλοί μου στη Ζωγραφική ήταν ο Σαρα-
φινός, ο Βλαχόπουλος και ο Δρόσος.
Στη Σχολή παρακολούθησα το Εργαστήριο του Μόραλη
και Μουτρά.
Εργάστηκα στο Εργαστήριο της Έθνικης Πεντακothήκης
και σήμερα είμαι καθηγήτρια της Ζωγραφικής στη Σχολή
Διακοσμητικής της Θ' Μ.Δ.Τ.Σ Αθηνών (πρώην Δοξιάδη).
Μέσα στα έργα μου είναι ή ζωή με τα «άπτα» αντικείμε-
να, καθημερινά τα πιο πολλά, που γιόθη τον «ψυχισμό» τους
και προσπαθώ να τόν φανερώσω για να μάς μιλήσουν σε μια
άπλη διάσταση...
"Αν τό έχω καταφέρει, από σάς πού απευθύνομαι: θά τό
μάθη..."

Γ. Κ.

ΓΕΩΡΓΙΑΝΝΑ ΚΡΑΛΛΗ
ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Η ΓΚΑΛΕΡΙ «ΚΡΕΩΝΙΔΗΣ»
ΣΑΣ ΠΡΟΣΚΑΛΕΙ ΣΤΑ ΕΓΚΛΗΝΙΑ
ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

ΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΑΝΝΑΣ ΚΡΑΛΛΗ

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 4 ΔΗΡΙΑΙΟΥ '78
ΣΤΙΣ 8.30' μ.μ.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ: 4 — 22 ΔΗΡΙΑΙΟΥ
ΩΡΕΣ 10 — 2 καὶ 6 — 9
ΣΑΒΒΑΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΕΙΣΤΑ

ΓΚΑΛΕΡΙ ΚΡΕΩΝΙΔΗΣ
ΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΓΗΡΕΥΙΔΟΥ 7 — ΤΗΛ. 3224261

Γράφοντας για ένα συνάδελφο κινδυνεύεις να πεις κοινοτοπίες, γνωστά πράγματα. Είναι η πρώτη φορά που το κάνω, και νομίζω ότι είμαι ο πιο ακατάλληλος.

Γνώριμο κλίμα, υπερβατικό, άυπόστατο, όπου, σαν συναισθηματικό σκηνικό, τοποθετούνται πράγματα καθημερινά, τρυφερά ή σκληρά, μνήμες και διώματα. Σε πρώτο πλάνο κατά κανόνα. Μια γαβδίνα μετουσιώνεται εύκολα σε ποίηση, είναι η ίδια ποίηση. Τα έργα του ΟΤΕ όμως; Ήθελμένη άδεξιότητα, τεχνικής και πριμιτιβιστική αντίληψη που να άπορης πώς ή θητεία στην Σχολή δεν άφησε τὰ ἴχνη της. Τ' άφησε μυστικά όμως. Μια μόνιμη γείωση τῆς αιώνιας πρακτικῆς; γυναίκας και μια μόνιμη φυγή στ' όνειρο τὸ δυσπόστατο τῆς ψυχῆς τοῦ Ἑλληνα. Φαίνεται, πὼς και ἡ γεωγραφικὴ του θέση δὲν εἶναι άρχστη σ' αυτό.

Πάντως ἡ πιὸ θετικὴ σου ἀρετὴ, ἀγαπητὴ μου Γεωργιάννα εἶναι αὐτὴ ἀκριδῶς ἡ προσωπικὴ και μακριὰ ἀπὸ Σχολῆς, «—ισμούς», ἐτικέττες κλπ. ἀτμόσφαιρα γνησιότητας αἰσθημάτων που ἀποπνέουν τὰ ἔργα σου.

Διὰ διάζομαι νὰ σε κατατάξω. Ἄπλως συναντῶ ἕνα γνώριμο κλίμα. Φαίνεται πὼς αὐτὸ τὸ κλίμα ἀρχίζει νὰ γίνεται δικό μας πράγμα, ἰθαγενές, και που χαρακτηρίζει ἕνα μεγάλο μέρος τῆς σύγχρονης Ἑλληνικῆς Ζωγραφικῆς. Πὼς νὰ τὸ ονομάσουμε αὐτὸ τὸ κύμα που ἀπλώνεται τελευταία στοὺς Νεοέλληνες ζωγράφους. Σουρεαλισμός καθαρὸς ἀπ' ὅτι ἔβρουμε δὲν εἶναι. Νεορεαλισμός πάλι δὲν εἶναι. Ἄλλὰ γιατί πρέπει νὰ τὸ ονομάσουμε κάπως, σάνει και καλά; Αὐτὸ ἄς τὸ κάνουν οἱ ἀρμόδιοι τεχνοκρίτες.

Προλογίζοντας ἕνα συνάδελφο βρῖσκομαι σ' αὐτὸ τὸ δίλημμα. Μήπως κανένας νέος «—ισμός» ἐν ὄψει; Πάντως τὰ στοιχεία που περιέχει και με τὸν τρόπο που ἐρμηνεύονται, παραπέμπουν σὲ πολλοὺς «ισμούς». Τί μυστήριο πράγμα ἡ ζωγραφικὴ! Πόσα κατορθῶνει με τὸ «τίποτα»!

Μὰ τί νὰ πῆ ἕνας ζωγράφος για ἕνα συνάδελφό του; Πάντως ὄχι σαν αἰσθητικὸς τῆς τέχνης νὰ σκεφθεῖ και νὰ ἀναλύσει, ἀνατρέχοντας στὶς γνώσεις του, στὶς θεωρίες, στὴν αἰσθητικὴ του θέση κλπ. Ὅπως και νὰ τὸ κάνουμε ὁ θεωρητικὸς τῆς τέχνης δὲν θὰ αἰσθανθεῖ ποτέ σαν τὸ ζωγράφο «ἀπὸ μέσα» δηλαδή. Ἡ δουλειὰ τοῦ ζωγράφου εἶναι νὰ ζωγραφίζει και ὄχι νὰ ἀναλύει κριτικὰ τὴν δουλειὰ του και τῶν ἄλλων. Γιατί τότε φαλκιδεύει τὸ συναίσθημα και τὸν αὐθορμητισμό του.

Ἡ δουλειὰ και μόνο ἡ δουλειὰ και ἡ ἔρευνα μᾶς δικαιώνει κάποτε. Ὁ DALI λέει: «Κανένα ἀριστούργημα δὲν ἔχει γίνει ἀπὸ τεμπέλη καλλιτέχνη».

ΠΕΤΡΟΣ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗΣ